

POSTANOWIENIE

20 sierpnia 2026 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Agnieszka Jurkowska-Chocyk

na posiedzeniu niejawnym 20 sierpnia 2026 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa M. spółki
z ograniczoną odpowiedzialnością w W.
przeciwko K.N.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej K.N.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 12 kwietnia 2024 r., VII AGa 876/22,

I. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

II. zasądza od K.N. na rzecz Prokuraturii Generalnej Rzeczypospolitej Polskiej 12 500 zł (dwanaście tysięcy pięćset złotych) tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie w spełnieniu świadczenia pieniężnego za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia zobowiązanemu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 5 kwietnia 2022 r. Sąd Okręgowy zasądził od pozwanego K.N. na rzecz M. spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w W. 5 520 000 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie od dnia 29 maja 2020 r. do dnia zapłaty (pkt

1),
w pozostałej części oddalił powództwo (pkt 2) i orzekł o kosztach postępowania (pkt 3).

Wyrokiem z 12 kwietnia 2024 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie odrzucił apelację pozwanego co do punktu drugiego zaskarżonego wyroku (pkt 1); zmienił częściowo punkt drugi zaskarżonego wyroku w ten sposób, że zasądził dodatkowo od K.N. na rzecz pozwanego 69 882,33 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od dnia 29 maja 2020 r. do dnia zapłaty (pkt 2); zmienił punkt trzeci zaskarżonego wyroku w ten sposób, że ustalił, że K.N., jako strona przegrywająca sprawę, obowiązany jest zwrócić w całości pozwanemu poniesione przez niego koszty niezbędne do celowego dochodzenia praw i celowej obrony i szczegółowe ich wyliczenie pozostawił referendarzowi sądowemu (pkt 3); oddalił apelację powoda w pozostałym zakresie (pkt 4); oddalił apelację pozwanego (pkt 5); orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego (pkt 6).

Pozwany wniósł skargę kasacyjną, w której zaskarżył wyrok Sądu Apelacyjnego co do pkt 1-3 i 5-6. We wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazał, że zaskarżony wyrok został wydany w warunkach nieważności postępowania, tj. z naruszeniem art. 379 pkt 4 k.p.c. Wskazał także, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona i zarazem występuje w niej istotne zagadnienie prawne, które ujął w formie pytania: „jaki charakter prawny ma sposób wykonywania przez powoda obowiązków notyfikacyjnych w kontekście postanowień umowy poręczenia?”.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Nakładając na skarżących obowiązek wskazania i uzasadnienia oznaczonej przesłanki

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania, ustawodawca zmierzał do zagwarantowania, że skarga kasacyjna, nadzwyczajny środek zaskarżenia prawomocnych orzeczeń, będzie pełnić przypisane jej funkcje publicznoprawne. Ograniczenie przesłanek do czterech ma więc zapewnić, że przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ustrojowo i procesowo jest uzasadnione jedynie w tych sprawach, w których mogą być zrealizowane jej funkcje publicznoprawne, a skarga kasacyjna nie stanie się instrumentem wykorzystywanym w każdej sprawie.

W pierwszej kolejności należy stwierdzić, że skarżący nie uprawdopodobnił, by w sprawie doszło do nieważności postępowania apelacyjnego. Kwestia sprzeczności składu orzekającego z przepisami prawa w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. wymagałaby zbadania czy wadliwość procesu powołania sędziego prowadzi, w konkretnych okolicznościach, do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności w rozumieniu art. 45 ust. 1 Konstytucji, art. 47 Karty i art. 6 ust. 1 EKPCz. Brak bowiem podstaw do przyjęcia, że każdy sędzia sądu powszechnego, który uzyskał nominację w następstwie uczestnictwa w konkursie przed Krajową Radą Sądownictwa po dniu 17 stycznia 2018 r., nie spełnia minimalnego standardu bezstronności i że każdorazowo sąd z jego udziałem jest nienależycie obsadzony w rozumieniu art. 379 pkt 4 k.p.c. (por. wyrok Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej z dnia 24 marca 2026 r., C-521/21, *MJ przeciwko AA*; uchwała połączonych Izb: Cywilnej, Karnej oraz Pracy i Ubezpieczeń Społecznych Sądu Najwyższego z 23 stycznia 2020 r., BSA 1-41101/20, zakwestionowana w wyroku TK z 20 kwietnia 2020 r., U 2/20).

We wniosku nie powołano argumentów, które stwarzałyby wystarczającą podstawę do przyjęcia, że wobec okoliczności towarzyszących powołaniu sędziego zasiadającego w składzie sądu wydającego zaskarżony wyrok, doszło – w okolicznościach sprawy rozstrzygniętej zaskarżonym wyrokiem – do naruszenia standardu niezawisłości i bezstronności sądu.

Przechodząc do pozostałych kwestii podniesionych we wniosku należy przypomnieć, że istotnym zagadnieniem prawnym w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. jest zagadnienie nowe, nierozwiązane dotychczas w orzecznictwie, którego wyjaśnienie może przyczynić się do rozwoju prawa.

Problem ten powinien odnosić się do konkretnych przepisów prawa i być sformułowany w oparciu o okoliczności mieszczące się w stanie faktycznym sprawy wynikającym z dokonanych przez sąd ustaleń (postanowienie Sądu Najwyższego z 7 czerwca 2001 r., III CZP 33/01), a jednocześnie zostać przedstawiony w sposób ogólny i abstrakcyjny tak, aby umożliwić Sądowi Najwyższemu udzielenie uniwersalnej odpowiedzi, niesprowadzającej się do samej subsumpcji i rozstrzygnięcia konkretnego sporu (postanowienia Sądu Najwyższego: z 15 października 2002 r., III CZP 66/02; z 22 października 2002 r., III CZP 64/02; z 5 grudnia 2008 r., III CZP 119/08).

Z kolei oczywista zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) zachodzi wówczas, gdy z treści skargi bez potrzeby głębszej analizy oraz szczegółowych rozważań wynika, że wadliwości przytoczone w uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania, uzasadniają uwzględnienie skargi. W wypadku, gdy strona skarżąca twierdzi, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, powinna przedstawić argumentację prawną wyjaśniającą w czym ta oczywistość się wyraża oraz uzasadnić to twierdzenie. Konieczne jest w związku z tym wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia prawa materialnego i procesowego, polegającej na jego oczywistości *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 10 stycznia 2003 r., V CZ 187/02, OSNC 2004, nr 3, poz. 49; postanowienie Sądu Najwyższego z 14 lipca 2005 r., III CZ 61/05, OSNC 2006 r., nr 4, poz. 75; postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06). Wymaga przy tym podkreślenia, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. postanowienie SN z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15). Wynikająca z art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. przesłanka oczywistej zasadności skargi kasacyjnej ma charakter wyjątkowy. W konsekwencji, w judykaturze Sądu Najwyższego przyjmuje się, że skarga kasacyjna jest zasadna w stopniu „oczywistym”, jeżeli można ją stwierdzić „na pierwszy rzut oka”, bez potrzeby pogłębionego badania okoliczności sprawy (zob. postanowienie SN z 2 sierpnia 2007 r., III UK 45/07).

Analiza motywów zaskarżonego orzeczenia – w zestawieniu z lakonicznymi rozważaniami wniosku – nie pozwala przyjąć, że w sprawie wykazano powołane wyżej przesłanki przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ogólnikowe uzasadnienie wniosku stanowi w istocie polemikę z oceną prawną Sądu drugiej instancji oraz próbę weryfikacji prawidłowości dokonania przez Sąd drugiej instancji ustaleń faktycznych i oceny prawnej w sprawie, co nie jest celem postępowania kasacyjnego i nie może skutecznie uzasadniać wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Ubocznie należało zauważyć, że powołując wskazane wyżej przyczyny kasacyjne skarżący popadł w sprzeczność. Jasne jest bowiem, że albo w sprawie występuje zagadnienie prawne, a więc kwestia trudna, dotychczas nierozstrzygnięta i wymagająca pogłębionej analizy, ewentualnie – potrzeba wykładni relewantnych przepisów na szczeblu Sądu Najwyższego z racji ich ponadprzeciętnego stopnia trudności albo też skarga jest zasadna w sposób oczywisty, co zakłada niewystępowanie w sprawie żadnych zagadnień prawnych, poważnych wątpliwości interpretacyjnych lub rozbieżności w orzecznictwie (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 4 kwietnia 2011 r., II UK 24/11, z dnia 29 lipca 2015 r., I CSK 980/14, i z dnia 18 października 2016 r., I UK 466/15).

Z tych względów Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono zgodnie z art. 98 § 1, 1¹ i 3 w związku z art. 99 k.p.c. i § 2 pkt 9, § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

A.G.

[a.ł.]